

Tuna Taşmaz

Bir Ki Cüm le

Yazmak ve yazamamak arasında kalmak

TUNA TAŞMAZ

Bir ki cümle

Merhaba

'Bir ki cümle'diyeli uzun zaman oldu. Lakin bir şeylerin kararını verip bir an önce harekete geçmek bayağı bir zaman, bayağı bir şiir bayağı da bir yorgunluk aldı.Yine de pes etmeyip yirmi bir yaşında bu kitabı çıkarabildiğim için galiba kendimle gurur duyuyorum.

Ben hep yazmak istedim tesadüf müdür ki bilmem nedendir hep başıma bir halt geldiğinde elim kaleme gitti ve ben hiçbir vakit dur diyemedim kalemime... Belki de böyle olması gerekiyordu. Kendimden, hayatımdan, yaşadıklarımın, üstüne basıp ima ettiğim konulardan kesitleri sundum size. Ortak bir noktada buluşabilirsek, anlaşabilirsek yaşça da takıntılarınız yoksa uzakta da olsak 'arkadaşız'...

'Yolun bundan sonrasını yürüyerek ve yalnız devam edeceğiz' demek bana şiirleri okumakta size düştü. Saygılarımla...

İÇİNDEKİLER

ZAMAN.....	1
BİLDİĞİN GİBİ	3
VEDA.....	5
SAÇ KIRINTILARI	7
AYDINLIKTAN MERHABA	9
GEÇMİŞTEN GELECEK.....	11
YARIM CÜMLE	13
UMUT VE YARIN	15
KIRILSA DA OLUR.....	17
ÇIK GEL	19
BEKLEMEK	21
ÖZLEM.....	23
GİTME.....	25
BEKLEYİŞ.....	27
ÇARESİZLİK	29
ACI	31
APTAL KADIN	33
SENDEN SONRA.....	35
BAYAN MUHTEŞEM	37
YALAN SEVDA	39
YEMİN.....	41-42
ZORBA AŞK	43
YIKIM	45
NEREDE KALMIŞTIK?	47
EVLADİYELİK.....	49-50
NE GARİP DEĞİL Mİ?.....	51
TAN AĞARIRKEN	53
SABRIM TÜKENİYOR.....	55
DELİ GİBİ.....	57
SUSTURUN KELİMELERİ	59
KURTULUŞ	61
YAZ SİL	63
BAZI KELİMELER	65

İÇİNDEKİLER

ÇAYIMA ŞEKER.....	67
DOĞ GÜNEŞİM.....	69
AH.....	71
AKŞAMÜSTÜ.....	73
NEREYE GİDİYORSUN?	75
SEN YİNE GELMEYECEKSİN.....	77
İLK DEFA	79
AYRILIĞIN SON SEFERİ.....	81
YOKLUĞUNA ALIŞMAK	83
GİTMEK GEREKİR BAZEN.....	85
YALNIZLIK KAPIDA.....	87
ÖLÜMDEN UZAK SANA YAKIN.....	89
AŞKA UMUT BAĞLAMAK.....	91
ŞAİRİN ELVEDASI.....	93-94
NEFRET.....	95
CİNAYET.....	97
ŞİRAZE	99

'Yapana yapmak gerekmez', yapan bulunur...

ZAMAN

Sana zaman ne yapsın?
Kendine küllerinden doğacak bir umut yaratmadıysan.
Hayal kurmadıysan,
Ayağa kalkmak için tonca sebebin varken hala kalkamadıysan
Sevdiklerin yanındayken mutlu olamadıysan,
Sana zaman daha ne yapsın?
Soğuktan irkilip kendine gelemeyişen,
Hala yas tuttuğun aşkını kapalı kapılar ardında,
Bırakamadıysan...
Güneşin doğmasını dört gözle beklemediysen,
Ve hala yerinde sayıyorsan,
Koşmuyorsan,
Görmüyorsan,
Duymuyorsan,
Hissetmiyorsan,
Yaşanılabilir en güzel anları yaşanılır kılan varlığının,
Allah'tan bir armağan olarak gönderildiğini farkedemiyorsan...
Zaman daha sana ne yapsın?

BİLDİĞİN GİBİ

Bir gece düşün.

Bir daha böyle esmez dediğin rüzgârın, suratını çizdiği...

Bir dal sigara daha yak.

Geçmiş boş ver naraları atıp ta saplandığın geçmişini söver gibi.

Tek nefeste çek içine özlem denen mereti...

Gözlerin dalsın, körükleyip ateşi yakmaya kıyamadığın fotoğraflara bakar gibi...

Bu defa başaramadığını kabul et.

Gururun sağanak bir aşka kapılmadığını açıkla bana.

Gitmenin bu kadar basit olduğunu,

Duygularının yüreğini âmâ ettiği bir kalbe sahip olduğunu...

En kötüsü de yollara ayıp ettiğini.

Durakları sayma telaşıyla burnunu çarptığın camlara anlat.

Kapı açılınca içeri giren soğuğa anlat.

Molalarda gecenin bir körü ahkâm kesen yağmura anlat şimdi derdini.

Gerçi...

Sen nereden bileceksin gelmeyi,

Gitmeleri bildiğin gibi!

VEDA

Bugün;
Çözölüyor bağcıkları ayakkabılarımın sana gelirken.
Yüzüme vuran soğuşa aldırmiyorum.
Bir otogar tenhaliğıyla gece üşütüyor içimi.
Saatlerin anlamını yitirdiğı bir zaman diliminde,
Sarı taksi lambaları aydınlatıyor sokağın sadece bir kısmını
Köpek sesleri bozarken gecenin sessizliğini,
Sensizlikle idam ediyor gökyüzün beni.
Güneştin ya sen,
Güleç yüzümdün ya sen benim.
Bakandın ya gözüme,
Görendin ya içimi...

Piç edilmiş bir sigaranın külü gibi dağıttın bir el hareketiyle beni.
Ben nefesinle anlam kazanıyorken,
Gülüşünle ısıtıyorken kalbimin çocuk kalmış tarafını,
Bu ciddiyetsizlik,
Bu vaz geçmişlik nedir?
Sürüklediğın yetmezmiş gibi rüzgârınla bir gazete parçasını.
Yakışan bu olmamalıydı,
Şimdi hesabını sen ver bakalım,
Geçen zamanın.
Yarım kalmış yarının,
İçimi acıtan yaranın...

SAÇ KIRINTILARI

Üşüyorsun.

Avuç içlerinde sığdırabildiğin bir kaç ilkbahar gizli.

Ne zamanı ileri alabiliyorsun nede geri,

Hatıra sandığın şeyler aslında tozlu raflardaki resimler misali.

Bırak sizli bizli konuşmayı,

Birbirimizin yalnızlığı birbirimizde gizli.

Sizli bizli değil,

Belli ki aşk biz olalım diye açtı güneşi.

Kimsesiz değiliz üstelik nasıl yalnızlıktan söz edebiliriz ki,

Tek başınlığın yolculuğu bile ıssız bir duraktan geçti.

Bırak mazeretleri,

Her şey oldu ve bitti.

Geriye kalan sadece 'yaşanılması gerek dediğimiz' iç geçirmelerimiz...

Artık zorlamanın gereği yok sonuç belli.

Ne sen beyaz olabilirsin nede ben gri.

Bizim rengimiz bir yeşilçam filmi.

ve ben o mahzun bakışlı, yolunu gözleyen,

Oynuyorken fakir ama gururlu bir genci.

Kim pes etti?

Derken yenildiğimizi kabul gören zaman bile buna meyilli.

Bab-ı Hayat dediğin şey,

Dört yanı sularla çevrili bir şehirde susamış olmak değildi!

Kim üslenecek bu günahı?

Üstüne sinmişse eğer kırklansan kaderin değişir mi?

Sen eski sen olamayacaksan eğer,

Beni sen sansan gayri,

Eline saç kırıntılarından başka ne geçer ki!

AYDINLIKTAN MERHABA

Günler günlere eklenirken birden geçiyor zaman.
Unutuyorsun, unutmam dediğin lakin zamanla unuttuğun unutulması gereken şeyleri.
Sen bile engel olamıyorsun buna,
Günler günlere eklenirken oluveriyor birden sabah.
Daha bir derin çekiyorsun içine nefesi.
Gücenmesin diye anıların inceden, yavaş yavaş veriyorsun dışarı pis havayı.
Gözünü bir açmışsın birden geçmiş, kalmaya yüz tutmuş yaraların.
Ben yanmam diyorsun bir daha bu ateşle kavrulmam ne kadar köz olsam da.
Sana kanmam bütün duyguları bertaraf edip beni bu yalana alet ettiğin için.
Kin etmiyorsun yine de yaşanılması gerektiğinden,
Susuyorsun!
Onu affetmem diyorsun saç kırıklarıyla hayal kırıklıklarını ayırt edemeyen biri için!
Kanamam deme, kanarsın ancak sen yararı sararsın!
Bu sevda da daha fazla kalamam deyip çekip gidiyorsun kendi memleketine,
Kendi içine...
Bu yolcuğun alıyor başını bir huzura.
Hayatı meşgale ediniyorsun kendine
Uğraşacak şeyler...
İşe gidiyorsun,
Şiir yazıyorsun,
Her zamanki gibi saatin kurulu oluyor.
Sen kendine kalkıyorsun...
Arkada kalan ya çoktan yol almış oluyor
Ya da kalıyor arkada...
Önemli olan aldığın o mühim kararda.
Sendemi kalacaksın arkada
Yoksa
Uyanacak mısın yarınına!

GEÇMİŞTEN GELECEK

Anormal olan bizmiş gibi davranma sevgili...
Sanki
Sevmeyi başkalarından öğrenecekmişiz gibi.
Yanımda kal.
Sabrım taşmakta.
Merak etme...
Beni sevmekle minik kalbin pas tutmaz.
Artık yaş durmaz,
Gözlerim karanlıktan çıkmaz.
Çarem şimdi uzakta...
Bağırsam da sesimi duymaz...
Biçareyim.
Hastayım, ölüyorum desem,
O gözler yaş tutmaz...
Lakin
Umut ışığı görüyorum uzaklardan,
Uzaklardan bir ses duyuyorum.
Huzur buluyorum...
Kalkıp bir kadeh daha koyuyorum.
Geleceğin için değil,
Ya gelmezsen diye içiyorum!

YARIM CÜMLE

Kalbimden düřtün! İyi mi oldu.
Aklımı haklı çıkardın...
Sesimin kısıldığını biliyorsun,
Gitme derken.
Serzeniřte bulunduğumu da.
Koklamak mümkünken bir çiçeęi,
Solmasını beklemek ne kadar saçma!
Kış gelince değerini kaybeder papatya.
Papatyam!
Üşüyorum şimdi,
Neredesin?
Pisipisine ayrılık diye devam eden cümleye Özne olmak,
Hořuna mı gitti?
Gittiğin yerde virgülden başka bir anlam kazanamazsın
Oysa benim noktamdın!
şimdi Kimin yarım kalan cümlesisin.

UMUT VE YARIN

Geç alır intikamı zaman.
Belki yıllar sonra,
Belki bir ömür geçtikten sonra,
Belki;
Gönülden geçse,
Kalbe keser ceza...
Geç mi kaldık yoksa?
Kaybeden biz değil miydik onca galip geldiğimizi sandığımız,
Tonca savaşta...
Kimse sormadı neden kaçtığımızı.
Ayaklarımız tabana hızla çarparken,
Hangi gönül kapısında sabahladığımızı,
Ya da
Haykırışlarımızı,
Çırpınışlarımızı,
Kimse sormaya bile yeltenmedi.
Oysa bağarmaktan,
Kulaklar sağır,
Diller lal kesilmişti konuşmaktan...
Fazla kelime kalmadı seni anlatmaktan,
Şimdi gidiyorum.
Ama umut var gelecek yarından...

KIRILSA DA OLUR

Benim sana yapmak istemediğimi,
Bana yapıyorsun!
Biz nasıl aşığız?
Gül kesigi ellerinin,
Çizdiği gözlerimden akan yaşlardan,
Kim sorumlu?
Ben sevdiğim için kötüysem
ve
Yokluğunda kaç kez 'gelecek' diye kandırdıysam kendimi,
Sende gelmediğin için suçlusun!
Sustuğun için suçlusun!
Ya gel, güzümü bahara çevir,
Ya da gelmeyeceksen haber gönder...
Bir gün gelecekmiş diyerek kalbimi kandırmayayım.
Kalbim kırılrsa da olur
Nasıl da sen yoksan kalbim karanlıkta zaten kaybolur.

ÇIK GEL

Yalnızlığım ol!
Bir gece çık karşıma gel
Şaşırt beni...
Gözlerim bakakalsın karşında.
Kalbimin ritmi değişsin mesela.
Uzun uzun sarılalım kapıda.
Özlemimden bahsedeyim sana,
Seni beklediğimi,
Yolunu gözlediğimi,
Sevdiğimi...
Mutluluğum ol çık karşıma gel...
Baharlar açsın dudaklarımda.
Gözbebeklerim kocaman olsun.
Tozlu resimlere bakalım önce,
Sararmış fotoğraflar neşe katsın gecemize.
İki kadeh attık mı diyecek yok keyfimize.
Yanımda olmadığını hatırladığım anda bile.
Gözlerimde yağmurlar çoğaldığında,
Yine de çık gel
Hiç bir şey değişmedi yüreğimde...

BEKLEMEK

Beklemek illa gelecek olanı karşılamak değildir.
Bazen beklemek gelmeyecek olanı hazır ol da gözlemektir.
Saat, dakika veyahut aylar bahanedir.
Bazen susmakta kâfi değildir.
Gözlerin bazı şeyleri anlattığı yalanı da,
Doğru değildir.
Bu devirde söyleyemediklerinin acısını çekmek,
Susan adama büyük derttir.
Geçen zamana inat geri dönme çabaları,
Yaşında vermiş olduğu kırıkmış bir yüzle,
Aklanmış saçların cesaretiyle,
Yine de sonuca varmaz.
Bu kadar basit!
Sevdiğini söyleyemezsen kaybedersin. Kardeşim!
Bunun pişmanlığını başka bedenlerde ararsın.
Başka insanlar yarana tuz bastığını sanır.
Halbu ki bu büyük bir yalana ortak olmaktır.
O yara hiç bir zaman kapanmayacaktır
Ve
Hiç bir merhemde deva olmayacaktır.
Belki de yaşanması gereken bir çok şey,
Başka bahara kalacaktır.
Çiçekler buna ortak olacak,
Kuşlar çıkardıkları seslerle buna arka çıkacaktır.
Sen,
Sevdiğinin gözlerine bakacaksın,
Gözlerin parlayacak mutluluktan,
Mutluluk biz olacağız.
Ve biz
Sonsuz olacağız...

ÖZLEM

Bir nefes kadar özledim seni...
Bunca insanın görüp görebileceğinden daha fazla.
Günüme doğan güneş nafile,
Elası parlamayınca gözlerinin...
Sesime ses katarcasına bağırasım var sokaklarda,
Koşasım ve hatta gördüğüm herkese anlatasım var özlemimi...
Eminim onlarda merak etmiştir Seni!
Uzak kaldığım her gün, her saat, her dakika,
Âşık olduğum yarım kalan yanım gibi...

Bir kar tanesi kadar eşsiz gamzelerin.
İçerisinde bir ömür hapis yatmaya razı olduğum,
Ve
Bir tebessüm kadar içtensin sözlerime...
Değmesi dileğiyle gözlerinin gözlerime...
Ah o geri gelmez zamanlar kadar pişmanım söyleyemediklerime,
Fotoğraflara bakıp laf anlatmak zor özlemime!

GİTME

Yokluğunla savaşıma hükmünü veremediysen bana,

Gitme!

Darısı başına dedikleri mutlulukları,

Çuvala doldurup kaçmaya cesaretin yoksa,

Gitme!

Çünkü gönlümde hırsızlara da yer var.

Ta ki beni benden çalmayana kadar.

Artık ben yokum, kendine iyi bak,

Diyemeyecek cesaretin bulunmuyorsa

Ya boynuma sarıl,

Ya da terk et!

Ağzından çıkan ayrılık nidaları,

Kalbinden de geçiyorsa,

bir dakika daha durma!

Varlığın acı verecekse,

Yokluğunda taş basmasını da bilirim kalbime..

Ama yine de unutmam.

Yaşatırım seni,

Kalbimde, satırlarımda,

Aşkın kaybolmuş sokaklarında...

BEKLEYİŞ

Bugün yine sana hasretle uyandım...
Bir gün daha atmıştı takvimin yaprağı,
Sensiz uyanmıştım...
Ne beklenirdi ki benden,
Biraz üzgün,
Biraz hasret,
Biraz umut,
Biraz sensizlik,
Biraz sessizlik...
Ve hep sen'din gözlerime doğan.
Kimse görmedi ama
Ben yine dakikaları saydım...
Gözlerimin seni resimlerde bulduğuna mı sevineyim,
parfümünün ciğerlerime dolmasından duyduğum mutluluğu mu?
Yoksa sana olan özlemimi mi?
Bilemedim...
Tebessümüne sığındığım doğru.
İnsanın böyle bir mucizeye sahip olması çok güzel.
Yine de kötüyüm.
Karanlığım,
Sensizim!
Geçmesin diye dua ederken zamana,
Şimdi esir düşmüşüz.
Esir kaldığımız karanlıkta boğuluyoruz.
Kayboluyoruz
Gün sayıyoruz.
Bir çiçek gibi açacağımız günü bekliyoruz.

ÇARESİZLİK

O hiç yoktu demek çok zor.
Dün yanında oturuyordu,
Gözlerinin içine bakıyordu,
Bakmadan anlaşılabiliyordun...
Göz kaçırışından anlıyordu bir şeylerin ters gittiğini.
Öyle birine nasıl yok dersin?
kalbini söküp atsan zihnini,
Zihnini sıfırlasan kalbin unutamaz onu...
Gitme be!
bu defa bir şeyler güzel deyipte, umutlarımı toprağa vermiyim.
Hiçbir şeyin kesin olmadığı ama
Zamanın kölesi olduğumuz bir vakitteyiz.
Bazen bir dakika geçmezken,
Geçmesini istediğimiz dakikalar sırra kadem basmış...
Bu defa bitmesin,
Nefesim yetmez arkandan bağırmaya.
Sadece bakakalırım
Bu bir boşluk,
Bu adaletsizlik,
Çaresizlik...

ACI

Göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi organlarım.
Sol tarafımda tarifi olmayan bir ağrı.
Bırak hayal kurmayı,
Seni düşünmeyi dahi düşünemiyorum şuan.
Tablada sönmüş onlarca izmarit,
İçki şişede durduğu gibi durmayıp,
Zaten yine yapmış yapacağını...
Kıpırdayamadan,
Duvarlara bakıyorum...
Arada yüzünü görür gibi oluyorum,
Sonra birden kayboluyorsun.
Kalkıp daha çok içmek istiyorum,
Bırak kalkmayı,
Kımıldayamıyorum...

Rüyalar görüyorum senin de içinde olduğun.
Rüya olduğunu bildiğim halde,
Kaptırıp kendimi, senden alıkoyamıyorum...
Bırak sarılmayı
Kokunu bile içime çekemiyorum!
Mızraklar saplanıyor sırtımın dört bir yanına,
Yetmiyormuş gibi sırtımda sen yükü!
Bırak yürümeyi,
Ayakta duramıyorum...
Bende ki bul hal ile
Ne yaparım,
İnan bilmiyorum...

APTAL KADIN

Bitsin artık,
Görünürde benimlesin,
Benimle gülüyorsun,
Benimle eğleniyorsun,
Başımı benim omzuma yaslıyorsun,
Ama gözlerin hep başkasını arıyor...
Kendine benim gözümle bakmayı denedin mi?
Başka biriyle dahi aynı kokuyu paylaşman deli ederken beni,
Başka birinin koluna benden çok yakıştığını kabul eden akıl bile terk eder seni!
Teşekkür ederim.
Sayende aklımı kaçırdım.
Ve buna en çok kalbim alıştı.
Bir kaç zaman sonra tekrar savaştım,
Kazandığımı sandım ve birden gözlerim tekrar kapandı.
Bu defa kalbimin hızla çarpmasına herkes şaşırdı.
Kaybeden bir insan nasıl olurda ayakta kalırdı.
Üzülmemi gören gözün hiç yaşlanmadı mı?
Sözde aşığındım senin değil mi?
Nefretim günler geçtikçe karardı.
Hatıralar yalın ayak kaldırımlarda,
İçki kokan köhne sokaklarda,
Ciğeri beş para etmezler tarafından,
Anlatıldı.
Aksine kaybeden sen oldun,
Dokunmaya kıyamadığım saçların, başkasına kâr oldu.
Şimdi git artık!
Karanlık yine aydınlığa karıştı.
Ben yalnızlığa alıştım.
Sen kimin kanına karıştın,
Aptal kadın!

SENDEN SONRA

Tek gözümle bakıyorum artık hayata,
Sarıydı maviydi derken renkleri de yitirdik.
Tadı kalmadı daldaki zeytinin,
İçtiğim suyun.
İçim Seni kaldırmıyor artık!
Bir zamanlar hasretinle derdimi unuttuğum,
Kadının şimdi yerinde yeller bile esmiyor!
Yüreğin cehennem ateşi,
Ben o ateşi elimle tutan Mecnun olmayı becerebilmişken,
Seni teneşir bile paklamaz bu saatten sonra ele gitmişsen!
Canım yanmışken daha nasıl savunabilirim bu aşkı.
Masallarla uyuttuğum yetti,
Günler yıla tekabül etmişken ,
yani büyümüşken,
Piç olurum,
Yok olurum
Sen olurum,
Sonum olurum,
Ama bir ben olamam artık!

BAYAN MUHTEŞEM

Elindekileri yitirmek nasıl bir duygu?
Yada hiç elindekileri yitirdin mi?
Kanın çekildi mi hiç?
İsyan etmek geldi mi içinden?
Gözyaşların karıştı mı yağmurlara?
Ya da
Buğulu camlarda kaldı mı hiç gözlerin?
Yahu sen hiç yalnız kaldın mı?
Onca kalabalık içinde yani.
Uzun bir paragrafken,
Hiç bir anlam ifade etmeyen bir cümlemin parçası oldun mu ?
Hayat şakaya gelmez!
Zaman senden aldıklarını geriye vermez.
Aksine
Uzaklaştırır senden, düşündüklerini.
Uzlaştıracığına uzaklaştırır...

YALAN SEVDA

Varlığının ne denli beni mutluluğu ettiğini biliyordun.
Yokluęunun acısının göğsümü yaktığını da!
Senden vazgeçemedim bir türlü,
Nedenini bilmiyorum, adına aşk desen kâfi!
Yine de Sen suçlu değilsin.
Tek kusurun beni kendine âşık etmendi.
Anladım ki,
Bir yüreğe kabul görmek için verdiğin uğraşlar,
Sonunda sana sahip oluyor.
Ve bu uğraş sonunda boşa giden bütün emeklerin,
Kalbinden damlayarak kendini yok edene kadar,
Kavurmaya başlıyor.
Sonu kötü bitse de,
Öğrendiğim iyi oldu.
Bir başkasını seversem şayet seni Sevdığım gibi sevmem
Özlediğim gibi özlemem!
Bir kurşun olsa yar, sık kafama kurtul demem!
Çünkü
Var olmayan bir şeyi başkasına veremem
Kalbim;
Göğüs kafesime hapsolmuş gibi gözüксе de,
İçi boş.
Bir başkası için at Demem!
Ölüyorum be,
Ölüyorum...
Yine de gel,
Gel demem!

YEMİN

Bazı şeyleri unutmak için, içmek yerine zamana bırakmayı deneseydim,
Daha az acı çekerdim...
Baş ağrısıyla uyandığım her sabah,
Zülüm, Pişmanlığımca cabasıydı...
Fakat bir şeyin beni kandırması gerekiyordu
Bahanelere sığınmam gerekiyordu!
İçtiğim zıkkımda buna biçilmiş kaftandı.
İçtikçe unutacağımı düşünürken,
Daha doğrusu öyle umarken, Dibe battığımı görmem zordu.
İçtikçe battım! İçtikçe battım!
Ama kafamda sen varken, duvarda resmin varken,
Bunu görmem zordu!
Hem!
Benim aynam sendin.
Sana baktıkça kendimi görüyor gibiydim.
Gel gelelim bugün...
Aynada gördüğüm yüz ben değildim artık.
Çünkü ben öyle biri olamazdım.
Bir kadının beni böyle dağıtmasıyla o aynadaki lanet adama bürünemezdim.
Çünkü bu çok saçmaydı...
Pişman mıyım?
Hayır!
Ben böyle olsun hiç istemedim, sadece sevdim.
Yüzümdeki çiziklere aldırmadan, Dört elle tutunduğum dört gözüme inat!
Ulan, bir daha sever miyim acaba diye karamsarlaşmadan.
Terk edip gider mi diye içimden sessizce geçirmeden!
Sadece inandım...
Masum bir çocuk gibi geldim kapına, istediğim sadece sevdiydi!
Biraz sevmen yeterdi.
Gözlerine uzun uzun bakmam, kokunu içime çekmem yeterdi!
Ama sen ne yaptın?
Beni öylece bıraktın ortada.

Kışı düşünmeden, üşür müyüm diye bilmeden,
Ne olurum diye içinden geçirmeden.
Sana göre hayat tozpembeydi!
Sana göre bu basit bir ayrılıktı.
Senin için bir eşyadan farkım yoktu,
Her gün üstüne giydiğin şalındım senin, tutup savurduğun ceketindim.
Ama sen!
Aldığım nefesimdin.
Ya bunları söylemedim diye gittin?
Ya da Bunları söyleyecek, içini kıpır kıpır edecek başka birini bulmak istedin...
Açıkçası yetemedim sana.
Ne yapmam lazım onu da bilmiyorum ya gerçi!
Sensin benim gözyaşım.
Son dal sigaram.
Cüzdanımdaki resmin.
Adamlık bıyığım!
Hepsi sensin.
Şimdi git!
Kiminle olursan ol!
Ama bunu hiç unutma,
Seven bir kalbin vebali ağır olur.
Taşıyamazsın...
Şayet karşılaşırsak öbür tarafta,
Arkama bile bakmam,
Anam avradım olsun!

ZORBA AŞK

Nereye gidiyorsun diye sormadım bile...
Çünkü
Bana uzak olan her yer ona mutluluęa en yakın verdi.
Onu yolundan çevirmeyi bile denemedim.
Adımlarının hangi yöne gittiğini ezberlemiştim çoktan
Mutlu olmayı dilemediğim içinde zaten,
Onu yolundan çevirmek haksızlık olurdu.
Sevmek bazen,
Kaybettięini bildiğin halde,
Oynanan kör bir oyundu.

Kışı düşünmeden, üşür müyüm diye bilmeden,
Ne olurum diye içinden geçirmeden.
Sana göre hayat tozpembeydi!
Sana göre bu basit bir ayrılıktı.
Senin için bir eşyadan farkım yoktu,
Her gün üstüne giydiğin şalındım senin, tutup savurduğun ceketindim.

YIKIM

her geçen gün bir yıkım.
Geçen her gece,
Kayan her yıldız,
Doğın her güneş
bir yıkım...
Pembe panjurlu hayaller kurmak yerine,
Başını sokacak bir ev bulamama telaş,
Bir yıkım
Uzaktayken hayallerime,
Sana,
Yani bize uzakken,
Hasretle yaktığım sigaram, resmine üflediğim duman
Yıkım...
Canını yakmayacak bir ayrılık düşünmek yerine,
Kalbini iğneleyen sevgiliye gitme dur diyememek,
Yani,
Benim gibi...
Kaybolan umutlar
Ucunu sana yaktığım satırlar,
Bir deprem sanki...
Bir yıkım...

NEREDE KALMIŞTIK?

Beni terk etti...
Gittiği gün gözlerim kapandı.
Hem de öyle bir gitti ki,
Bütün sözcükler yarım kaldı...
Üzerime çöktü şehrin bütün kasveti.
Yazın ortasında açmaya yüz tutan bir çiçek gibi,
Kaldım ortada...
Artık güneş eskisi gibi doğmuyor,
Geçen saatler nezaketini yitirmiş gözlerle bakıyor,
Kılı kırk yararcasına içime işliyor sevdan.
Günden güne artıyor...
Yine de engel olamıyorum kendime.
Ona olan nefretim kemirirken ruhumu,
Gözlerimdeki aşk yağmurları,
İçimi oya oya irine dönüştürüyor.
Her halin zarar veriyor,
Varlığın ayrı
Yokluğun ayrı. .

EVLADİYELİK

Kısasa kısas diye tereddütsüz biten bir hikâyenin son mısraları bunlar.
Hangi rüzgâr bu kadar sert dokunmuştu yüzüne, fark etmeden?
Saçını başını dağıtmıştı intikam alırcasına...
Her şeyin,
Herkesin, üstünde tuttuğun,
Sonu geldiğinde herkesim dediğin kişinin herkes olduğunu kabullenmen,
Bu kadar düşündürmedi mi seni?
Yaşamış olduğun en yaşanılabilir anlarının el yakarcasına hatıraları erittiğini...
Onca acıya rağmen?
Hani olur ya
Denk gelir ya sokağın başında başka birinin bakışını onun bakışı sanırsın.
O sanırsın içine çektiğinde odur aslında.
Kalbinin yerinden çıkacak olmasının dışında,
Kabullenmiş çaresizliğin ele verir tüm duygularının dört duvara hapsedildiğini!
İşte o zaman başa sarar hikâye.
Sorgularsın kendini,
Yaşadıklarını, yaşattıklarını
Vicdanın rahattır.
Belki de rahat olan tek şey vicdandın insan vücudunda
Asıl iki büklüm olan, tökezleyip duran,
Kalptir...
Kimi zaman Âmâ
Kimi zaman aksak olanda odur tüm yükü sırtında taşıırken.

Suçlarsın kendini ama keşke demeye de varmaz dilin,
Kimi kimsesi olmayan bir aşktı bu,
Cami eşiğine bırakılmış,
Donmaktan son dakika kurtarılmış bir bebek misali,
İstedikçe kadar ısıt, sevgiyle besle,
Hep ayazdır içi.

İşte böyle...

Evveliyatı Per perişan evladiyelik diye düşünölüp,
Yağmurdan kaçıp ta doluya tutulmaktı bizim hikâyemiz,
İstediğin kadar güneş ol,
İstediğin kadar bahar ol,
Eğer yetim bırakıldıysan bir kere,
Ölsen de fayda etmez bin kere!

NE GARİP DEĞİL Mİ?

Ne garip değil mi?
Korkularımı yenebilmem için sığındım liman .
Sen...
Oysa
Canımı yakanda en çok sen olmuştun.
Neden hala sürgünüm peki?
Mevsimini geçirmeden soldu yapraklarım...
Dallarında kuşlar ötmeden,
Yüreğimde aşkın tükenmeden,
İçimi yakan sevgini küle çevirmeden,
Bu sana sürgün halim neden?

Alışmadım hala yokluğuna ve hala diretiyorum.
Sesini duymadan,
Kokunu içime doyasıya çekmeden,
Gülüşünü gönlüme kazımadan...
Neden hala diretiyorum?
Neden hala
Gelmeyeceğini bile bile yolunu gözlüyorum.
Bitmeyecek yürek sancılarımı,
Dinmeyecek gözyaşlarımı,
İçimi kemiren duygularımı
Ve
Beni ölesiye tutsak ettiğin sevdanı,
Geride bırakamıyor,
Unutamıyor
sen yokmuş gibi davranamıyorum...
Ne garip değil mi?

TAN AĞARIRKEN

Tan yine aĖarıyor ufuklara...
Gözlerim pencerede, yolunu gözler hala ...
Uyku girmez, gözlerim şişkin,
bendeki bu hal hayattan bezmiş.
Tan yine aĖarıyor ufuklara,
Gözlerim yüzünü puslar pencerenin camlarına.
Eksik bir tebessüm,
Fazlasıyla keder yüklü omuzlarıma.
Hasreti simgeleyen sirenler yankılanır kulaklarımda...
Güneşi yüzünü gösteriyor karanlıklara.
Bense, aydınlıktan kaçan aciz bir gölgeyim...
Afyonu patlamamış gözlerime çiğler düşerken,
Derin bir sessizliğe bürünen öksüzün biriyim.
Tan yine aĖarıyor ufuklara...
Kayboluyor mehtap, kumsal boylarında..
Hafiften bir rüzgâr sıyrıyor suretimi.
Ne zaman tan ağarsa,
Anca öyle yumuyor bu beden gözlerini

SABRIM TÜKENİYOR

Sabrim tükeniyor...
Damarlarım çekiliyor adeta.
Karanlık üzerime çöküyor.
Masum bakışların çaresizliği kayboluyor...
Susuyorum...
Göz kapaklarımdan yağmurlar taşıyor.
Kıpırdayamadan olduğum yere yığılıyorum.
Sesim çıkmıyor...
Sabrim tükeniyor!
Boğucu karanlıklar üzerime geliyor.
Bir sis perdesi etrafımı çevreliyor,
Kıpırdayamadan olduğum yere yığılıyorum.
Kirpiklerimden çığlar düşüyor,
Kifayetsiz kalıyorum...
Ne kadar sesimi yankılasa da sokaklar,
Kendimden kaçamıyorum...
Kapılar birer birer kapanıyor ardından.
Göz pınarlarımda damla yaşlar.
Boğucu bir sis etrafımı çevreliyor.
Kıpırdayamadan olduğum yere yığılıyorum...
Sesim çıkmıyor,
Bağırışlarımı yankılasa da sokaklar
Kendimden kaçamıyorum,
Sabrim tükeniyor...

DELİ GİBİ

Deli gibi kulağımı sağır edercesine bir rüzgâr
Ve
Hafızama kazınmış hatıraların gözümdeki serzenişleri.
Niye böyle oldu derken,
Daha da dibe battık.
İnancımız tamdı hâlbuki
Yapabilirdik
Elimizden geleni de yaptık aslında,
Belki de biz şanssızdık.
Ya doğru yerde olmayı beceremedik
Ya da,
Düştüğümüz yerden kalkmamız zaman aldı

SUSTURUN KELİMELERİ

Sözcüklere anlam yüklemeyi bırakın artık!
Herkesin ağzında çiğnenmekten,
Onlarda yıprandı...
Gözleriniz konuşsun...
Sizin söylemekten çekindiğiniz kelimeler,
Bazen ağır bir yük bindirir başkalarının sırtına.
Kendinizi doğru dürüst ifade edemediğiniz içinde,
Hiç bir anlamı kalmaz söylediklerinizin.
Şahsına hoş telaffuzlar dışında tabi...
Onlar hep özeldiler,
Fakat
Zamana,
Zamana yenildiler...
Haykırmaktan çekindiğiniz bazı şeyler,
Başkaları tarafından tüketiliyor...
Her gün birisi daha sevdiğine ,
Seni seviyorum derken,
Kim bilir,
Bazıları da elveda demekten çekinmiyor.
Kalan hep bunları dinliyor,
Hep bekliyor...
Unutma!
Hiç bir elveda,
Kalmak zorunda olmaktan kötü değildir.
bazen gitmek, kalmaktan önce gelir...

KURTULUŞ

Bazen düşünüyorum,
Tek miyim?
Çünkü
Kurduğum hayaller pek tekin değil.
Resmin eskir sararır yavaştan,
Bir ton hatıra sela ile birlikte gömülür toprağa...
Gözler alabildiğince kırmızıyken ağlamak yavaşlar.
Çünkü siyah bir rüzgâr aşındırır gülmeyi surattan!
Ona matem diyorum ben.
Çünkü ağlamak her daim diyetdir,
Gözyaşıyla atılır vücuttan.

Tek derdimde sen olmuşken vakit geçmez.
Özlem denen şey her daim hüznü tetikler.
Kafama dayadığım namlunun ucunda çözüm,
Bu sensiz geçirdiğim yedinci ölüm yıl dönümüm.
Ne kadar basit değil mi?
Birazdan kurtulacağım bundan,
Çünkü kalem her zamanki gibi sarhoş oldu yazmaktan
Yine de derdim bitmedi...
Lakin
Kalbim gibi aklımda bir cenaze olup kalktı bu odadan.
Kimse anlamaz yok olmaktan.
Var olmayı becerebilmeyi sıfat sayanlar!
Keşke öyle olsa,
Yoksa ben çoktan atlardım ölümün, bugün camından...

YAZ SİL

Yaz sil.
Yaz sil.
Yak bir sigara daha.
Tekrar karala bir şeyler.
Tütün kokmuş parmaklarından irkin önce.
Sonra lanet et yaşadıklarına.
İnsanların sana yaşattıklarına,
Hayatına burnunu sokanlara,
Seçimlerini tartışanlara...
Bolca gözyaşı dök.
Erkekliğinden bir şey kaybetmezsin,
Kaybetmezsin kendinden arta kalan, gururundan!
Ağlamakta bir nevi diyetir,
Gönülden çıkanı kalpte eritir.
Otur tekrar karala bir şeyler.
Deniz kenarında olduğunu düşün.
Martılar uçuşuyor falan...
Derin bir nefes çek ciğerlerine sigaradan.
Mesela yanında sevdiğin,
Elini tutmuşsun...
Sol tarafın pır pır...
Bundan güzel tablo var mıdır diye iç çektiğini düşün.
İnsanların
İnsancıkların...
Hayal etmeyi bırakma.
Belki de tek çıkış yolun odur.
Bir şeylerin geçmesi için tek çıkış yolun odur!

BAZI KELİMELEER

Bazı kelimeler,
Düşündüğümüz anlamın dışında düşünüldüğünde,
Hiç bir anlam ifade etmezler.
Çünkü o kelimeleri üzerine narin bir kumaştan elbise misali,
Giydiği için sevgili,
O kelimeler başka anlamlara gelmez!
Gelmemeli.
Bazı kelimeler
Sadece yalnızlığın sembolüyken,
Bazıları lügat ta taşıdığı anlamdan öte gidemezler!
Çünkü bazı kelimeler,
Bazı insanlara hiç renk vermez!
Sen ve Seviyorum kelimeleri gibi!
Senin yanındayken kalbimi hızlandırmaya yetiyorken,
Yanımda olmadığın zaman,
O kelimeler,
Kelime olmaktan ileri gidemezler...

ÇAYIMA ŞEKER

Gel,
Çayıma şeker ol.
Hemen itiraz etme!
Biliyorum.
Çay şekersizde içilir belki,
Belki içilir ama şekersiz ağzımın tadı yok!
İnce belli bardak hayat olsun.
Sen şeker, bense çay.
Emin ol sen olmadıkça, ince belli bardağın hiç bir esprisi yok.
Tıpkı rengi olmadığı gibi gözlerimin...
Renk körü değil belki ama
Senden sonra,
Güz görüyorum her yeri...
Her yer karanlık,
Göremiyorum ben seni...

Naz etme artık,
Gel,
Esir eyleme gönlümü, gönlünün zindanlarına!
Oralar karanlık, Oralar soğuk.
Hiç iyi bakmıyorsun bana.
Kalp kırıntıları batıyor dört bir yanıma.
Birde eksik olmayan gözyaşların yok mu?
Sen ağladıkça içime damlıyor,
İçim acıyor.
İçim kanıyor.
Gel!
Gel gül dökeyim yollarına,
Ömrüne ömür katayım.
Canına can katayım.
Yalnızlığıma ortak
Sevgime sen katayım.

DOĞ GÜNEŞİM

Yanında olmak yetmez bazen, çift olmak değil,
Bir olmak istersin bir kalpte...
Kalabalığın ortasında bir sürü insanın arasında dahi,
El ele yürümeyi, seviyorum işte be! Demeyi,
Becerebilmeli insan...
Demektir ki hala umut var, umutla doğacak yarından!

Kin, nefret girmemeli aşkın içine.
Sevginin en saf halini yakalamalı insan.
Yakaladı mı bırakmamalı...
Peşinden koşmalı, yüzsüz olmalı, cesaretli olmalı...
Evet,
Aşk bazen terk etmeyi gerektirir.
Bazen konuşmayı, bazense büyük bir çığlık olup susmayı.
Fakat
Kendinden ödün vermeden,
Dimdik ayakta kalmayı bilmeli insan.
Bunu bildikten sonra,
Yarınlar hep umutla doğacak...

Ey sevgili!
Serpil gönlüme en narin çiçekten bir takı olup,
Sana değil bu suskunluk,
Kendimedir haykırıışlarım.
Bahar gelene dek beklerim seni.
Sensiz buralar hep soğuk,
Hep yağmurlu.
Gel ki gelsin baharım,
Sen ol şu gönlümde tek hükümdarım.
Doğ güneşim.

AH

Karanlık dar bi sokak kadar çıkmazım.
İçim buruk,
Korkum yok desem anca kendimi kandırırım.
Çünkü karanlıktan korkarım ben.
Bu bana hep zayıflıkmış gibi gelir.
Fakat öyle değil,
Çünkü insan öyle bir karanlıkta kalınca,
Aydınlığa çıkacak yüzü kalmayınca,
Boynu bükük, yetim kalınca, öyle hissediyor...
Belki o gün beni bırakıp gitmeseydin, böyle olmazdı.
Gidişini süslü laflarla falan karalardım kâğıda.
İşte gittin, ve bittin diyebilmek isterdim.
Yalan yok isterdim bunu,
Gerçekten...
Ama çok sevdiğimden, bakmaya kıyamadığımdan,
Gözlerini kafama kazıyamadığımdan,
kokunu içime çekemediğimden,
Çoğu zaman tepkisiz, Sessiz,
Ve
Renksiz kalıyorum.
Buna en çok çiçekler üzülüyordur eminim.
Güneşli bir günde bütün gülleri soldurup,
Papatyaların boynunu bükmüştün.
Ben üzülüyorum...
Çünkü
ahını aldığın o kadar çok gözyaşı var ki arkanda,
Nereye gitsen peşinde olacaktır.
Ve
Allahtan dileğimdir ki,
Ne kadar gül varsa
Diken kalbine,
Ne kadar papatya varsa
Sarı ayrılığa düşsün!

AKŞAMÜSTÜ

Biraz sonra hava kararır.
Çekilir yine köşesine yalnızlık.
Bir kara haber gibi tez gelir anlayamazsın.
Ansızın çöker içine bir sıkıntı.
Kapılar üstüne kapanınca farkına varırsın.
Artık geriye dönüş yoktur,
Ne oynak bir müzik getirir neşeni,
Nede
kıytırıktan bir televizyon teranesi!
Ağzına kadar dolar kimsesizliğin.
Gıkını bile çıkartamazsın.
Seslenecek kimsen olmaz.
Duvarlar üstüne üstüne gelir.
Oturduğun masandan kalkacak halin kalmaz.
Elin sadece kadehe uzanır.
Hani bu son duble dediklerinden.
Ve bir türlü sonunu göremediklerinden.
Hep öyle dersin ya!

Dediğin dedik sözlerin yüzünden,
Sabırsız fikrinden,
Gereksiz kuruttuğun baharın güllerinden,
Geriye dönemezsin.
Ardına bacak yüzün kalmaz.
Demiş ya şair!
Benim sadık yârim kara topraktır diye...
Sen toprağa bile ait değilsin...
Nasıl kabul etsin seni toprak?
Kırdığın kalpten,
Sevene ettiğin eziyetten,
Vidani olmayan kalbinin zulmünden,
Bir türlü kurtulamadığın kibrinden!
Nasıl kabul etsin seni?

NEREYE GİDİYORSUN?

Zamansız açan bir çiçek gibi,
Gövdesi sarı, sapı kara bir parçayım,
Bu yüzden gelme bana...
Zamansız kokar, zamansız solarım.
WTesellisi bol bir müzik gibisin.
Kafamı hoş ediyorsun,
Dertlendiriyorsun,
Of çektiriyorsun,
Ama hiç umut vermiyorsun...
Oysa gözlerin bunu yapmıştı!
Şimdi onlar yalan söyledi diye,
Sende mi gideceksin?
Tamam! Gittin?
Nereye bu yolculuk?
Kime yük olmaya gidiyorsun?
Bu acele neden?
Ben seni gönlümde taşıırken hiç yorulmadım.
Canım yansa da,
Dikenlerin batsa da,
Sırtımda o kahreden varlığını taşıdım!
Hiç bir yere gidemezsin.
Seni kalbimde öldürürüm,
Yine de bir yere salmam!

SEN YİNE GELMEYECEKSİN

Birazdan akşam çökecek üstümüze,
Biz yine kapanacağız içimize.
Efkar dolacak ciğerlerimize,
Sen çökeceksin içime...
Bir sigara daha yakacağım kaybolan hayallerime..
Gittiğin gün gelecek aklıma, kapıyı vurup çıkışın evden...
Rimelini silişin, ağlamaklı bakışının..
Hepsi birikecek aklıma.
Bütün bütün yutacağım dert ortağım mezemi.
Tek seferde bitireceğim kadehin hasını...
Bir parça peynir ve birazda şalgam suyuyla beraber...
Ben yine sana sarhoş olacağım...
Sen gelmeyeceksin...
Kanımdan kan çekilircesine hüzne dalacağım yine...
Gitmeseydi ulan,
Gitmeseydi, ne güzel olurdu diyeceğim.
Pencereden izleyeceğim güneşin batışını,
Sen geleceksin aklıma...
Gülen yüzün,
Mis kokun,
Evin içinde salınışın...
Sırma saçın,
Hepsi bir bir gelecek aklıma.
Susacağım...
Sustuğuma içip,
Gittiğine söveceğim...
Sen yine gelmeyeceksin...

İLK DEFA

İlk defa bu kadar tepkisiz kalıyorum,
Bir vedayı izlerken...
Bu defa gözlerimde yaş yok,
Sert kaşlarımın çatdığı gözlerimde en ufak bir titreme yok.
Sadece ruhum bedenimden çekilmiş gibi...
Kendimi uzaktan görüyormuş gibi,
Kendi ellerimle kendi mezarımı kazıyormuş gibi.
Bir dua edenin bile yokmuş hissi...
İlk defa bu kadar tepkisizim bir elvedaya.
Suskunluğuma anlam veremiyorum.
Bu kadar hareketsiz kalmayı,
Söylenecek o kadar söz varken,
Git demeyi nasıl becerebildim...
Şaşıyorum.

AYRILIĞIN SON SEFERİ

İçime çektiğim nefes eksiliyor artık,
Yaşadığım vaktin sonuna gelir gibiyim...
Gözümün önüne geliyor anılar film karesi tadında.
Bu işin sonu,
Sonu olmayan bir karanlıkta...
Bir dönsen geri
Bir baksan, eskimez gençliğim .
Tozu dumana katarcasına delirir çocukluğum...
Mahpus olan sözcükler çıkarlar saklandıkları yerden .
Pişman olmak yok! Geç bile kalındı belki.
Çünkü
Zaman aldı intikamını, söylenmesi gereken bir çok sözden...
Ah bir dönsen...
Bir baksan geri,
İşte o zaman değişirim.
Bir daha asla bırakmam seni .
Belki mutlu olamayız,
Belki hep bir şeyler eksik olur.
Ama
Elin elime değdikten,
Gözün gözüme baktıktan sonra,
Dünyanın yükü sırtıma binse nafile...
Bu defa doğru söylüyorum,
Vallahi özlüyorum.
Bir çok giden gelmedi geri
Galiba,
bu ayrılığın son seferi...

YOKLUĞUNA ALIŞMAK

Umarsızca tutulduğun o yalancı güneş üşütür seni.
Dolucasına yağdığını sandığın yağmur aslında,
Kurak.
Sen görmüyorsun hava kara toprak, yağıdırıyor üzerimize.
Buruk bir yalnızlıkta yağmurlar gizliyor geceyi.
Siz aşkın tarifini bilmeyenler yüzünden oluyor bu.
Siz hep tadını kaçırıp soğuttunuz aşkı,
Aç kalan aç yattı,
Tadanların ağzı yandı...
Bu yüzdendir ki,
İki kadehi geçince bütün yalnızlıklar sen oluyor.
Ve ben,
Gün geçtikçe buna alışıyorum.
Ne kadar acı olsa da doğru olan bu...
Buna inanmak,
Katlanılması zor bir kramp gibi bütün duyguları hareketsiz bırakıyor.
Havada asılı kalan bir polen tanesi gibi zaman duruyor.
Ve ben
Buna alışıyorum.

GİTMEK GEREKİR BAZEN

Ortada kalmışlık hissiyle dolu bütün semt.
Kimse yüzünü kaldıramıyor eskimiş kaldırımlardan.
Gözünü insanlardan kaçırانlarla dolu sahil.
Dalgalar nedendir, bu kadar sert vurur ki kıyıya,
Bu denli yalnızlık korkutur beni.

Bir şeyler yanlış gitmiş olabilir.
Her şey pürüzsüzümü gibi gözükmesine rağmen.
Sizin hayatınız başkalarına muhteşem de gelebilir.
Lakin gerçek bu mudur?
Kapalı kapılar ardında dökülen gözyaşları,
Toprağa verilmemiş Cenazelerle dolu haneler,
Her gece yalnızlığa vurulan kadehler,
Beyazlamış sakallar...

Geri dönüşü olunur mu bilinmeyen ayrılıklar,
Kavuşmayı bekleyen yalnızlıklar,
Her daim hazır kıta bekletilen Âşıklarla dolu kalabalıklar...
Yağmur da çoktan ıslatmışsa yanaklarını,
Gitme vakti gelmiştir demek ki.
Karışmış olan sesini kulaklarımda,
Gözlerini resimlerde,
Bırakıp,
Gitmek!
Çünkü
Gerekir bazen gitmek.
Belki Sebepsiz,
Belki suskun,
Belki, belki demekten...
Gitmek gerekir bazen.

YALNIZLIK KAPIDA

Kaçmanıza gerek yok!
Uzaklaşmanıza da.
Bir gün yakalayacak sizi de,
Yalnızlık denen katil...
Mahallenin bakkalı vefat ettiğinde,
Ya da
Karşı komşunuz, göreceksiniz...
İçinize düşen o ürperti,
Bir gün yakanıza yapışacak.
Yalnız kalacaksınız.

Bahçenizdeki ağaç bile kökünden kesildiğinde,
Çevredesin de gölgelendiğiniz o varlık sizi,
Yalnız bırakacak.
Korkmayın...
Fakat
Elbet bir gün yalnız kalacağız diye de,
Boş vermeyin kendinizi.
Ama farkında olun
Yalnızlık hep peşinizde...

ÖLÜMDEN UZAK SANA YAKIN

Kimin yağmurlarında ıslanıyorsun?
Kim sana iyi geliyor?
Nerede unuttun kendini?
Sana,
Kol kanat geren o vücutlar Sana sen olduğun için mi?
Değer veriyor...
Kandır kendini!
Çünkü
Bendeki sıcaklık
Sen hissedemesen de Güneşten daha yakındı sana.
Aramızda mesafeler yok...
Aramızda,
İnsanlar var...
Kem gözlü,
Diken sözlü,
Leş gönüllü,
İnsanlar var!
Bir gün buluşacağız...
Ellerim değecek ellerine,
Gözlerin parlayacak,
O zaman kurtuluşum olacak.
Ölümden uzak olduğum kadar,
Sana yakın olacağım!

AŞKA UMUT BAĞLAMAK

Bu defa olmadı,
Beceremedik...
Üzerimize düşen onca sevgi taneciklerini,
Kalbimize denk getiremedik.
Üzgünüm...
Sadece hissettiğim duygular için değil,
Dahası martılarla göç etti,
Yağmurlarla geri dönecek toprağa.
Belki de o yüzden
Özgürsün.
Karışamam tebessümünü yüzünden esirgemene,
Öpünce pembeleşen yanaklarının,
Mutluluk sevinciyle değil de,
Seni üzen adamın sözleriyle birleşmesine.
Kendi seçimin!
Ya da benim aptallığım.
İkisi de aynı şey gözümde.
Çünkü kaç bahar geçti hala bekliyorum.
Kokun,
Saçının teli,
Gülünce çıkan gamzelerin,
Hepsi benim.
Şayet öyle olmasaydı
Aşka umut bağlamak
Uçuruma sürüklemeydi miydi sevenleri?

ŞAİRİN ELVEDASI

Ruhum bedeninden ayrılıyor seni düşünürken.
Ve sen bunu göremeyecek kadar kör bakıyorsun uzaklara.
Dinlediğin hiç bir müziğin tadı yok kasetçalarlar da,
Duyduğun kuş cıvıltıları dahi simsiyah bir gecenin çalkantısı aslında.
Gidişinin verdiği burukluk ne kadar omuzlarımda birçok yükü izdihama uğratsa da,
Yüreğimde doğurduğu sakat çocukları aldirmaya şuan cesaretim yok.
Ne kadar doğru bildiklerim merhem olmaya çalışsa da yaralarım...
Lakin
Dimdik bakabilmek benim işim güneş doğarken yıldızların nasıl söndüğüne.
Tıpkı gözümden kayıp gidişini izler gibi.
Şahit olmak acıdır bir aşkın böyle sessiz sedasız gidişine.

Görmek istemediğim gerçekleri yüzüme vururcasına sert esiyor rüzgâr.
Bak!
Bak ta gör...
Farkına var dercesine vaziyetin.
Bir adım daha yaklaşabilmeyi ne kadar çok istiyorum o gül yüzüne.
Ama sen...
Gül yüzünün sönük bir kömür karasına dönüşmesini engelleyemiyorsun
gözyaşlarımdaki saydamlıkta.
Bunu göremeyecek kadar kör bakıyorsun uzaklara.
Şimdi yakınlar bile çok uzak,
Yarınlara.

Perişan gibi gözüktüğüme bakma.
Gülebiliyorum bende anlık mutluluklara.
Sakallarım uzarken yirmi birinde ak düşüren serzenişlere alışığım ben.
Ölümü daha ufakken tadan hiç bir insan büyüyor benim nezdimde.
O yüzden,
Sanki ayağı takılıp düşen çocukluğum ağlamayı bırakıyor dizlerine...
Acıyacak daha çok yarası oluyor insanın büyüyünce...
Ne kadar eskisi gibi sokakta top koşturup küçülmek istese de!

Ve sen bunu göremeyecek kadar kör bakıyorsun uzaklara.
Avutuyorsun kendini.
Ellerinin arasına aldığıın soğuk yastıkta...
Ama hiç bir zaman bilemeyeceksin kıymetini sıcaklığımın.
Çetin geçen bir kışın ayazında!
Güneş açan bir ilkbaharın yeşeren dallarında
Ya da,
Kaybolup giden bir aşkın kollarında!

NEFRET

Satır satır silebiliyorum onu,
İlmek ilmek işlediğim bir aşkın örgüsünden.
Karasına beyazına aldanmadan saldırıyorum öylece,
Daha bir fazla karışıyorum çözmeye çalıştıkça.
Kollarımda güçten eser bir şey kalmıyor.
Bu sevdaya esir bir tutsak kalmadığı gibi.
Yani, sen gibi,
Yani, biraz ben gibi
Birazda karıştırırken içine katmayı unuttuğumuz tuzumuz gibi.
Ondandır tadımızın böyle gece vakitlerinde kaçması.
İstediğin kadar diren, istediğin kadar göğüs ger aydınlığa.
Ne kadar unutmaya çalışırsan o kadar kazınıyor aklına.
Sözlerin, söylenenlerin, söylenmeyenlerin...
Anlatılanların ve paylaşılanların ne kadar geride kaldığını bildiğin halde,
Aşk kelimelerinin,
Bir 'hoşça kal' kelimesine yakışmayan zırvalıklarla uğurluyoruz kilometreleri

Sana bunları seni unuttuğum yerden,
Yani, Seni sevmeye başladığım yerden yazıyorum.
Ve tekrar nefret ediyorum!
Gıcırdayan koltuğumun, ucu bitmiş kalemimin,
Hatırına sayarak
Birazda hasretle yazıyorum.
Evet, yanlış duymadın! Senden artık nefret ediyorum.
Bir kaleme bakıyorum, birde yazdıklarına...
Yazık! Yazık diyorum.
Bu kelimelere de nefret ediyorum.
Nefret ettikçe geride kalıyorum...
Hava yağmur, hava ayaz,
Senden gidiyor,
Seni affetmiyor,
Ve inan
Senden nefret ediyorum!

CİNAYET

Bu bir cinayet...
Bütün umutlarımı sen öldürdün akşamüstü tenhaliğında.
Öylece döküldü ağzından bir kaç kelime,
Haklı gördüğümüz kesindi kendimizi,
Göremediğimiz tek şey nedense,
Sevgimizdi...

Emek verip büyütülen bir çocuk gibi masumdu oysaki.
En büyük dileğim,
Duamdı secdedeki.
Şimdiler de vardır bir hayır deyip geçiyorum.
Her gün üzerine bastığımız zamandan,
Anılardan geçiyorum, yaşananlardan,
Sana varıyorum.
En büyük çıkmazı olan.

Kırık bir kalp var bende geride kalan.
Ağlamayı bırak,
Aklıma geldiğinde her anda beni paramparça kılan
Bir de tek bir kelime var.
'Eyvallah' diye dilimde yankılanan.

ŞİRAZE

Sen bir şiraze kusursuz bir bağsın.
Tut ki beni, kalbim baharda solmasın.
Gözlerinin elasında bakışlarım yansın.
Canımsın!
İçime sığmayan bir mutluluk, yarsın.
Gitme sakın.
Bütün korkularım bir rüya misali dağılsın.
Sen bir şiraze,
Gönlümün bağsın.
Gidersen eğer bütün bedenim ateş misali yansın.
Güneşi beklemek gibi gözüme doğansın.
Uyanmazsan eğer gün nasıl aysın?
Sensiz geçen her bir dakika batsın.
Seni düşünmemek mi?
Zihnim bile buna karşı.
Zaman buna çanak tutar kelimeleri yavaşlatır.
Her anını yaşamak senin...
Sen olmak aynı zamanda,
Secdedeki duamsın.

